

Peter Duetoft (CD):

CD har jo en del af fadderskabet til om ikke denne debat så i al fald til en af grundene til, at debatten er der. I forbindelse med finansloven år 2000 lavede vi en aftale med regeringen om, at der skulle laves en investeringsplan for de næste 10 år

Det glemte regeringen, men hen i august-september sidste år kom den jo til at huske det, og stor glæde var der jo over, at statsministeren gjorde det nærmest til hovedpunktet i sin åbningstale, at nu skulle den komme.

Det er jo så det, der har ført frem til sammenblandingen her med en anden diskussion, nemlig om alle de andre udfordringer i de næste 10 år. Det er jo selvfølgelig udmærket, bortset fra at en gang imellem lyder det nu, som om man nogle steder i debatten har fået byttet de to sidste tal om. Det lyder ikke, som om det er en debat om år 2010, nærmest som om det er en debat om år 2001.

Men det er også svært at begynde at diskutere 10 år frem, og det er der mange grunde til. En af dem er, at nogle af os selvfølgelig kan huske de gamle perspektivplaner, der kom i begyndelsen af 1970'erne. Jeg var i studenterpolitik dengang, og nej, hvor vi diskuterede alt muligt om lærere, uddannelsespladser, antal studerende, og hvad ved jeg, og 2 år efter var det hele ødelagt, for da kom energikrisen, og så var der overhovedet intet, der holdt. Derfor må man selvfølgelig i dag sige, at når vi diskuterer en 10-års-periode, så er der en voldsom usikkerhed i det.

Det, vi kan lægge ind i en debat, er selvfølgelig nogle spor, hvor vi siger, at det er sådan, vi vil forsøge at prioritere, men som det også blev sagt – jeg tror, det var finansministeren, der sagde det – er der naturligvis mange ting, der kan spille ind, som vi ikke har nogen som helst viden om den dag i dag.

Men der er vel to ting, der er sikre:

Den ene ting er, at den største trussel mod det danske velfærdssystem såmænd kan være de 179 medlemmer, der sidder herinde, nemlig hvis de begynder på ideologiske slåskampe, hvor man har den ene halvdel af Tinget stående over for den anden, og man tordner sin politik igennem og vifter med alle fanerne, om de så er røde, blå, grønne eller gule. Hvilken farve de så end har, giver man så meget ustabilitet i det danske samfund, at ingen tør investere, ingen tør tage en risiko, ingen tør gøre noget for at sikre velfærdssamfundet.

Der er altså et vist pålæg, vi må give os selv, i alt fald i de kommende 10 år, nemlig politisk at sørge for, at der er bredde i tingene, så det ikke bliver den ene halvdel af befolkningen mod den anden.

Den anden ting, der er sikkert, er, at der er et større og større behov for et internationalt samarbejde, som fører mere og mere med sig, men det fører også til, at Danmark må være mere og mere aktiv i det internationale samarbejde.

Vores EU-medlemskab er selvfølgelig det centrale, og der bør vi være med så meget som overhovedet muligt, men også på andre områder er vi nødt til at rette ind efter udlandet. Vi er nødt til at tage højde for konkurrencesituationer. Vi er nødt til at tage højde for, hvad der sker rundt om i verden.

Og så er vi endelig nødt til at tage højde for, at der skal være social stabilitet i verden. Vi er nødt til at stå ved, at en social udligning, en forebyggelse af konflikter, et forsøg på at undgå folkevandringer og undgå flygtningestrømme er en central del af kampen for at bevare det danske velfærdssamfund.

Derfor kan der ikke røres ved ulandsbistanden. Ulandsbistanden er den måde, vi er med til at forsøge at skubbe verden frem på en måde, så den er til holde ud at leve i.

Skattesystemet bliver sat under pres, bliver der sagt. Ja, det gør det da. Men jeg vil godt i dag tage afstand fra den tanke, der også har ligget i dele af debatten i dag, om, at den konkurrence, vi får fra udlandet, kan klares via skattesystemet.

Der snakkes om skattelettelse, og hvad ved jeg. Fint nok. Men vi kommer jo aldrig nogen sinde frem til en skattelettelse af en størrelse, der gør, at dansk arbejdskraft lønmæssigt kan konkurrere med andre dele af verden. Det kan simpelt hen ikke gøres gennem skattesystemet, for så meget skat betaler vi ikke.

Det er en umulig tanke, at bare fordi man lige sætter skatten nogle få procent ned, så skulle vi pludselig kunne tiltrække al mulig arbejdskraft, at vi skulle kunne alt muligt og udkonkurrere både den ene og den anden og den syvende. Det kan godt være, at vi skal gøre det af andre grunde, men det er altså ikke noget, der ændrer den situation.

Vi tror ikke på et skattestop som en løsning. Vi tror, det hæmmer udviklingen. Vi tror, det bliver vanskeligt at lave de prioriteringer i samfundet, der er nødvendige. Men det er jo en diskus-